

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
21000 Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 10 P-186/2019-26

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Trgovački sud u Splitu po sucu Ivani Madunić u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza GRAFEX d.o.o. u stečaju, Split, Nazorov Prilaz 1/A, OIB: 86673800124, kojeg zastupa stečajni upravitelj Zoran Miletić iz Splita, a ovaj po punomoćniku Kristijanu Barišiću, odvjetniku iz Splita, protiv tuženika IMEX BANKA d.d., Split, Tolstojeva 6, OIB: 99326633206, kojeg zastupa punomoćnik Darko Medak, odvjetnik iz Splita, radi naknade štete, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 8. srpnja 2020. uz sudjelovanje punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, objavljene dana 17. rujna 2020.

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"1. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju iz osnova naknade štete iznos od ukupno 700.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 15% godišnje od dana donošenja presude, a za slučaj promjene stope zatezne kamate sa zateznom kamatom za svako polugodište u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za osam postotnih poena, pa sve do isplate.

2. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju iz osnova naknade neimovinske štete isplati iznos od 300.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 15% godišnje od dana donošenja presude, a za slučaj promjene stope zatezne kamate sa zateznom kamatom za svako polugodište u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za osam postotnih poena, pa sve do isplate."

riješio je

I Utvrđuje se da je tužitelj kao predlagatelj osiguranja povukao prijedlog radi donošenja privremene mjere sadržan u podnesku od 9. listopada 2013., pa se postupak osiguranja obustavlja.

II Ne dopušta se preinaka tužbe tužitelja sadržane u podnesku od 9. listopada 2013.

III Ne dopušta se preinaka tužbe tužitelja sadržana u podnesku od 25. lipnja 2020.

IV Nalaže se tužitelju da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe naknadi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 190.625,00 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 17. rujna 2020. pa do isplate, po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za osam postotnih poena, dok se zahtjev tuženika za više traženom naknadom parničnog postupka u iznosu od 187.500,00 kn odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Kod ovog suda je dana 13. srpnja 2012. zaprimljena tužba tužitelja Grafex d.o.o. Split, protiv tuženika Imex banka d.o.o., Split, radi naknade štete.

U tužbi tužitelj navodi kako su on i tuženik dana 7. ožujka 2011. sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 503-0200-503000145 (dalje: Ugovor) u iznosu od 124.320,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti na dan korištenja sredstava, kojim su odredile način plaćanja u 84 mjesečna anuiteta s dospelom prvog na dan 1. svibnja 2011., a zadnjeg na dan 1. travnja 2018. Tuženik da je blokirao poslovni račun tužitelja dana 27. studenog 2011. aktivirajući pri tom sva raspoloživa sredstva za osiguranje tražbine po Ugovoru. Tuženik da je nezakonito i protivno odredbama Ugovora blokirao poslovni račun tužitelja. Tužitelj da je do blokade poslovnog računa uredno ispunjavao obveze po Ugovoru što dokazuje, obzirom da su stranke u vrijeme sklapanja Ugovora bile u poslovnim odnosima, kompenzacijama kojima su podmirivana međusobna potraživanja i to: 1. Izjavom o prijeboju od 13. travnja 2011. tužitelj prije dospelosti djelomično ispunjava obvezu isplate prvog anuiteta kredita po Ugovoru u iznosu od 5.277,26 kn; 2. Izjavom o prijeboju od 24. svibnja 2011. u iznosu od 15.142,38 kn ispunjava obvezu isplate prvog anuiteta i djelomično obveze isplate drugog anuiteta prije dospelosti kredita po Ugovoru; 3. Izjavom o prijeboju od 27. lipnja 2011. na iznos od 8.579,25 kn tužitelj djelomično ispunjava ostatak obveze isplate drugog anuiteta; 4. Izjavom o prijeboju od 1. srpnja 2011. na iznos od 12.484,505 kn tužitelj zatvara ostatak obveze isplate drugog anuiteta i djelomično trećeg anuiteta kredita iz Ugovora; 5. Izjavom o prijeboju od 12. srpnja 2011. na iznos od 9.520,25 kn tužitelj djelomično ispunjava ostatak obveze isplate trećeg anuiteta; 6. Izjavom o prijeboju od 22. srpnja 2011. na iznos od 9.861,42 kn tužitelj ispunjava obvezu isplate četvrtog anuiteta prije dospelosti i djelomično petog anuiteta prije dospelosti; 7. Izjavom o prijeboju od 29. kolovoza 2011. na iznos od 3.099,60 kn tužitelj djelomično ispunjava obvezu isplate petog anuiteta prije dospelosti; 8. Izjavom o prijeboju od 27. rujna 2011. na iznos od 3.397,57 kn tužitelj djelomično ispunjava obvezu isplate petog anuiteta; 9. izjavom o prijeboju od 28. listopada 2011. na iznos od 11.085,49 kn tužitelj ispunjava obvezu isplate petog anuiteta i djelomično šestog anuiteta.

Kako je tužitelj u trenutku blokade bio dužan banci samo jedan mjesečni anuitet jer na dan blokade 27. listopada 2011. nije još dospio sedmi anuitet, to protivno zakonu i odredbama Ugovora, a posebno članka 13. i članka 14. Ugovora i bez prethodne dostave raskida Ugovora tuženik da je nezakonito blokirao račun tužitelja. Takvim postupanjem tuženika tužitelju da je pričinjena velika materijalna šteta i to zbog nemogućnosti obavljanja djelatnosti uvjetovanog blokadom iz kojeg osnova tužitelj potražuje naknadu štete u iznosu od 500.000,00 kn. Obzirom da je Ugovor sklopljen u svrhu kupnje radnog stroja kojim je tužitelj imao namjeru obavljati poslove iz djelatnosti u povećanom obujmu, to iz osnove izgubljene zarade tužitelj potražuje dodatan iznos od 200.000,00 kn. Isto tako tužitelj da je pretrpio i veliku neimovinsku štetu koja se očituje kao povreda ugovorne obveze od strane tuženika, povrede prava osobnosti na ugled i dobar glas, čast, ime, a posebno obzirom na činjenicu da su podijeljeni svi otkazi dugogodišnjim radnicima pa iz tog osnova tužitelj potražuje iznos od 300.000,00 kn. Slijedom navedenoga tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kojom bi se obvezao tuženik isplatiti tužitelju iz osnove naknade štete iznos od ukupno 700.000,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude pa do isplate (točka 1. tužbenog zahtijeva), iz osnove naknade neimovinske štete, iznos od 300.000,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od podnošenja tužbe pa do isplate (točka 2. tužbenog zahtijeva), te obvezati tuženika da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka (točka 3. tužbenog zahtijeva).

U odgovoru na tužbu zaprimljenu kod ovog suda dana 13. prosinca 2012. tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtijevu, te predlaže sudu tužbu odbaciti, odnosno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obvezati ga na naknadu parničnog troška tuženiku. Tuženik ističe prigovor promašene aktivne legitimacije, uz obrazloženje da tužitelj nema nikakvu tražbinu prema tuženiku, odnosno tužitelj po predmetnom Ugovoru o dugoročnom kreditu da duguje tuženiku s osnova nevraćenog kredita. Ističe prigovor promašene pasivne legitimacije uz obrazloženje da tuženik ne samo da nema nikakvih obveza ni dugova prema tužitelju već da temeljem predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu proizlazi da je tužitelj dužan tuženiku vratiti podignuti kredit uvećan za ugovorenu i zateznu kamatu. Tuženik osporava pravni osnov tužbenog zahtijeva uz obrazloženje kako tužitelj pogrešno tumači odredbe članka 13. i 14. predmetnog Ugovora. Kako tužitelj u tužbi sam potvrđuje da je u trenutku blokade bio dužan banci samo jedan anuitet, tj. da je anuitet dospio 1. listopada, a da je tuženik zbog neplaćanja blokirao tužitelja 28. listopada 2011., to da je očigledno kako je tuženik zbog tužiteljevog nepridržavanja ugovorenih rokova vraćanja kredita (članak 2. točka 1. i članak 5.) u cijelosti postupio u skladu s člankom 14. Ugovora o dugoročnom kreditu. Zadužnicom potvrđenom kod javnog bilježnika Ilije Šarića broj OV-2163/11 od 9. ožujka 2011. tužitelj da je izričito ovlastio tuženika da sam odredi opseg ili vrijeme ispunjenje tražbine prilikom podnošenja zadužnice na naplatu, koja zadužnica ima pravnu snagu ovršne isprave, pa da je očigledno da tužitelj ne može osnovano potraživati naknadu štete od tuženika. Tuženik osporava i visinu štete koju tužitelj potražuje. Iz podataka o poslovanju tužitelja kojim raspolaže tuženik da proizlazi kako tužitelju nije mogla nastati bilo kakva šteta, a pogotovo u visini koju potražuje tužitelj, a prema obrazloženju koje tuženik daje u točki 5. odgovora na tužbu. Tuženik osporava navode tužitelja da je uredno ispunjavao obveze po Ugovoru o dugoročnom kreditu te da je u trenutku blokade bio dužan samo jedan anuitet, jer da je sve dospjele obveze plaćao sa zakašnjenjem, tj. bio neuređan u izvršavanju svojih obaveza, a što da proizlazi i iz izlista prometa po partiji njegovog kredita. Osporava točnost navoda tužitelja da se u konkretnom slučaju radilo o namjenskom kreditu, jer tuženik tužitelju da je odobrio namjenski kredit za kupnju stroja još u 2008. i to temeljem Ugovora o dugoročnom kreditu broj 503-0200-50300049 od 1. travnja 2008. koji tuženik također nije uredno podmirivao i radi čega da je tražio reprogram navedenog kredita. Iz navedenog da proizlazi kako nije

osnovan ni zahtjev tužitelja za naknadu štete po osnovu izgubljene zarade u iznosu od 200.000,00 kn jer tužitelj ne samo da kupnjom stroja u 2008. nije povećao svoje prihode, već isti da su i drastično smanjeni što proizlazi iz dopisa tužitelja od 2. ožujka 2011. Tužitelj da ničim nije dokazao pretpostavke odgovornosti za štetu pa stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

U očitovanju na tuženikov odgovor na tužbu, a u podnesku predanom na ročištu dana 12. veljače 2013. tužitelj ističe da je iz članka 14. Ugovora obveza tužitelja kao korisnika kredita da je bila izričito ugovorena i tužitelj da raspolaže dokazima da nije bio dužan tuženiku 27. listopada 2011. Ugovorom izričito navedena dva uzastopna mjesečna anuiteta i tuženik da je protivno izričitim odredbama Ugovora blokirao žiro-račun tužitelja. Tužitelj na tu okolnost osim priloženih kompenzacija ukazuje i na izvještaj zatvorenih i otvorenih stavki Grafexa (list 59-62 spisa) iz kojih da proizlazi kako su stranke u razdoblju od prosinca 2010. do prosinca 2011. bile u međusobnim obvezno pravnim odnosima te dana 10. listopada 2011., odnosno samo 18 dana prije blokade računa tužitelja, tuženik tužitelju po osnovi obavljenih usluga da je bio dužan iznos od 6.657,28 kn. Tuženik da je jednostrano raskinuo Ugovor i aktivirao sredstva naplate što da predstavlja tuženikovu daljnju povredu Ugovora i to članka 15 istoga a tuženik da je blokirao žiro-račun tužitelja bez prethodne obavijesti tj. dostave raskida Ugovora tužitelju. Tužitelj ukazuje i na primjenu odredbe članka 10. stavak 1. i 2. ZOO-a. Radi osiguranja novčane tražbine tuženika po Ugovoru tužitelj da je 9. ožujka 2011. izdao bjanko zadužnicu OV-2163/11 koju tuženik da je neovlašteno popunio i podnio na naplatu 27. studenog 2011. na ukupan iznos od 899.055,13 kn. Kako je tužiteljev žiro-račun neprekidno u blokadi od 28. studenog 2011. do danas tuženik da je u tom razdoblju sa žiro-računa tužitelja temeljem zadužnice prenio na svoj račun iznos od ukupno 202.818,10 kn. Ta imovina da je stečena bez pravne osnove sukladno članku 1111. ZOO-a. Po osnovi izgubljene dobiti tužitelj da potražuje najmanje predviđene iznose po ugovorima umanjene za uplaćene iznose za obavljene usluge do dana blokade: Sunčani Hvar d.d. (350.000,00 kn – 175.746,17 = 174.253,83 kn), Grand Hotel Lav d.o.o. (350.000,00 kn – 128.175,75 kn = 221.824,25 kn), Duplo više d.o.o. (350.000,00 kn – 120.084,90 kn = 229.915,10 kn) tj. ukupan iznos od 625.993,18 kn i to samo u odnosu na naručitelje u odnosu na koje tužitelj u tom trenutku ima Ugovore kao dokaz dugoročne poslovne suradnje.

U očitovanju na naprijed citirani podnesak tužitelja, a u podnesku zaprimljenom kod suda 13. ožujka 2013., tuženik je osporio navode iz istoga ustrajući u navodima iz odgovora na tužbu. Kako tužitelj sam potvrđuje u tužbi da je bio u zakašnjenju s plaćanjem kredita, to tuženik da je postupio u skladu s odredbom članka 14. Ugovora o kreditu. Oспорava da tuženik bez prethodne obavijesti nije mogao blokirati račun tužitelja, jer na to da ga ovlašćuje odredba članka 16. Ugovora. Tuženik da nije neovlašteno popunio i podnio na naplatu zadužnicu jer tužitelj da je izdao tuženiku običnu zadužnicu koja da je bila popunjena u trenutku njenog izdavanja i to upravo na iznos osiguranog kredita. Oспорava dostavljene isprave bilanca kupca i dobavljača kao nevjerodostojne i irelevantne. Ističe kako je tužitelj dana 21. studenog 2011. odnosno neposredno nakon blokade računa od strane tuženika, blokiralo i Ministarstvo financija RH za iznos od cca 130.000,00 kn, kao i drugi vjerovnici (Impuls-leasing d.o.o. i Ina d.d.) iz čega da proizlazi da tužitelju blokadom računa od strane tuženika nije nastupila niti je mogla nastupiti nikakva šteta. Ističe kako je tuženik usmeno obavijestio tužitelja o otkazu Ugovora a opreza radi i pismeno te isto uputio tužitelju putem pošte preporučeno i s povratnicom na adresu njegovog registriranog sjedišta koju tužitelj da nije predigao.

U podnesku zaprimljenom kod suda 9. listopada 2013. tužitelj navodi kako je predmetni Ugovor osnova poslovnog odnosa među strankama, te da su stranke zaključile i Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na stvarima od 7. ožujka 2011. fiducijarnim prijenosom imovine tužitelja. Tuženik da je bez obavijesti i pristanka tužitelja pokrenuo nezakoniti postupak prodaje imovine putem javnog bilježnika o čemu tužitelj da je saznao putem oglasa u Slobodnoj Dalmaciji, a što predstavlja povredu članka 3., 17. i 11. Sporazuma o osiguranju novčane tražbine na štetu tužitelja. To da je učinjeno unatoč još uvijek postojanju predmetnog Ugovora i tuženik da je na neuredan način a za potrebe ovog postupka tek naknadno jednostrano otkazao poslovni odnos bez traženja raskida Ugovora za čiji raskid je jedini krivac tuženik. Tako tužitelj, a sukladno novim okolnostima uređuje tužbeni zahtjev sadržaja pobliže specificiranog u istome (list 133 i 134 spisa), te je predložio sudu da odredi i privremenu mjeru sadržaja pobliže specificiranog u istom.

U podnesku zaprimljenom kod suda 22. listopada 2013. tuženik se je protivio preinačenom (uređenom) tužbenom zahtjevu tužitelja iz podneska od 9. listopada 2013., te je u cijelosti osporio navode tužitelja iz navedenog podneska, uz obrazloženje kako je tuženik sukladno Ugovoru i uz znanje i suglasnost tužitelja otkazao citirani predmetni Ugovor i zatražio naplatu s računa tužitelja kod FINE putem zadužnice, te se je usprotivio određivanju predložene privremene mjere.

Tužitelj je tijekom parničnog postupka ustrajao u tužbi i tužbenom zahtjevu, u podnesku zaprimljenom kod suda 30. listopada 2013. ustrajao u prijedlogu radi određivanja privremene mjere, u podnesku zaprimljenom kod suda 26. veljače 2014. (list 230-234 spisa) očitovao na iskaze saslušanih svjedoka i istakao prijedlog radi provođenja knjigovodstveno financijskog vještačenja na okolnosti izgubljene dobiti, potom u podnesku zaprimljenom kod suda 12. lipnja 2014. (list 261-284 spisa) očitovao na vještvo sudskog vještaka Vladimira Krkleca i priložio dodatnu dokumentaciju u sudski spis, dok se u podnesku zaprimljenom kod suda 4. rujna 2014. (list 364-367 spisa) predložio provođenje dopunskog vještačenja u predmetnoj pravnoj stvari. Tuženik je tijekom parničnog postupka ustrajao u navodima iz odgovora na tužbu, te se je u podnesku zaprimljenom kod suda 10. prosinca 2013. protivio prijedlogu za određivanjem predložene privremene mjere, u podnesku zaprimljenom kod suda 5. veljače 2014. (list 184-186) se očitovao na iskaze saslušanih svjedoka, potom u podnesku zaprimljenom kod suda 27. svibnja 2014. (list 256-260 spisa) se očitovao na nalaz sudskog vještaka Vladimira Krkleca od 5. svibnja 2014. i dotadašnji tijek postupka i istakao dokazne prijedloge specificirane u istome, potom u podnesku zaprimljenom kod suda 28. srpnja 2014. (list 354-357 spisa) se očitovao na podnesak tuženika od 12. lipnja 2014. i nalaz sudskog vještaka od 5. svibnja 2014. te u podnesku zaprimljenom kod suda 20. listopada 2014. (list 438-442 spisa) se očitovao o dostavljenoj dokumentaciji u sudskom spisu, te podnesku tuženika od 4. rujna 2014.

Raspravnim rješenjem ovog suda s ročišta od 19. ožujka 2015. utvrđen je prekid postupka u predmetnoj pravnoj stvari budući je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 14 St-34/14 od 16. ožujka 2015. otvoren stečajni postupak nad trgovačkim društvom Grafex d.o.o., Split ovdje tužiteljem.

Kako je u podnesku zaprimljenom kod suda 28. listopada 2018. tužitelj predložio nastavak postupka u ime i za račun Stečajne mase iza Grafex d.o.o. u stečaju, te uredio naziv tužitelja: Stečajna masa iza Grafex d.o.o. u stečaju, to je pozivom na odredbu članka 215. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13, dalje ZPP-a). Rješenjem ovog suda poslovni broj

10 P-970/12 od 27. prosinca 2017. sud je odbio prijedlog tuženika radi nastavka, obustave predmetnog parničnog postupka i odbijanja tužbe tužitelja.

Protiv naprijed citiranog rješenja tužitelj i tuženik su podnijeli pravodobne žalbe, te je odlukom Visokog trgovačkog suda poslovni broj 33 PŽ-1102/2018-2 od 5. ožujka 2018. ukinuto rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-970/12 od 27. prosinca 2012. i predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak.

Rješenjem ovog suda poslovni broj P-970/12 od 29. siječnja 2012. nastavljen je postupak čiji je prekid utvrđen raspravnim rješenjem suda s ročišta od 19. ožujka 2017.

Protiv naprijed citiranog rješenja tuženik je podnio pravodobnu žalbu.

Rješenjem Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj 35 PŽ-1791/2019-2 od 28. ožujka 2019. odbijena je tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-970/2012 od 29. siječnja 2019.

U nastavljenom postupku tužitelj je ustrajao u tužbi i u tužbenom zahtjevu, u podnesku zaprimljenom kod suda 16. rujna 2019. (list 579 i 580 spisa) očitovao na dopunu nalaza i mišljenja vještačenja sudskog vještaka Vladimira Krkleca od 20. kolovoza 2019., te predložio dopunu vještva, te u podnesku zaprimljenom kod suda 15. lipnja 2020. (list 652-655 spisa) se očitovao na dopunu nalaza i mišljenja sudskog vještaka Vladimira Krkleca od 25. svibnja 2020., kao i na podnesak tuženika od 8. lipnja 2020. U nastavljenom postupku tuženik je ustrajao u navodima iz odgovora na tužbu i do tada iznesenim navodima, te je u podnesku predanom na ročištu održanom dana 28. lipnja 2019. (list 559-562 spisa) ustrajao u izvođenju već predloženih dokaza i očitovao se na dotadašnji tijek postupka. U podnesku od 20. rujna 2019. (list 582-588 spisa) se očitovao na pisanu dopunu vještva od 20. kolovoza 2019. te predložio izradu vještačenja po drugom vještaku, potom u podnesku od 25. rujna 2019. (list 589-590 spisa) se očitovao na tužiteljev podnesak od 16. rujna 2019. Nadalje, tuženik se je u podnesku od 8. lipnja 2020. (list 633-637 spisa) očitovao na dopunu vještva od 25. svibnja 2020. i dosadašnji tijek postupka, te u podnesku od 24. lipnja 2020. (list 658 spisa) se očitovao na podnesak tužitelja od 15. lipnja 2020. U bitnom tuženik ističe kako je blokadu računa tužitelja izvršio u skladu sa zaključenim Ugovorom o kreditu jer tužitelj u trenutku blokade nije podmirio dva uzastopno dospjela anuiteta kredita, a niti je imao likvidnih sredstava iz kojih bi ih podmirio. Za blokadu računa i otkaz Ugovora o kreditu po članku 13. i 16. da je bilo dovoljno tužiteljevo nepoštivanje bilo koje odredbe Ugovora (uključujući i dospeljeće jednog anuiteta) ne podržavanja na žiro-računu u banci 100% mjesečno prosječnih svih sredstava na žiro-računu, mjesečno kunskog deviznog priliva na žiro-računu u banci u visini od 100% ukupnih priljeva po žiro-računima, te insolventnost, obustava plaćanja i blokada računa.

U podnesku zaprimljenom kod suda 25. lipnja 2020. tužitelj navodi kako isti preinačava tužbeni zahtjev sukladno provedenom knjigovodstveno financijskom vještačenju od 5. svibnja 2014. i dopunama istog vještačenja od 20. kolovoza 2018. i od 5. svibnja 2020. U odnosu na postavljene zahtjev radi isplate pravične naknade zbog povrede prava osobnosti na ime i poslovni ugled tvrtke tužitelja ukazuje na iskaz bivšeg direktora Dina Marčića s ročišta za glavnu raspravu 4. srpnja 2013. Sukladno tome, tužitelj da uređuje konačan tužbeni zahtjev sadržaja pobliže specificiranog u citiranom podnesku.

U podnesku zaprimljenom kod ovog suda 30. lipnja 2020. tuženik se je usprotivio preinaci tužbe tužitelja iz podneska od 25. lipnja 2020., te ističe da ukoliko sud dopusti kako se u cijelosti protivi uređenom tužbenom zahtjevu tužitelja zbog zastare i neosnovanosti te ističe prigovor zastare povećanja (uređenog tužbenog zahtjeva). Navodi kako s obzirom da je tužitelj podneskom od 25. lipnja 2020. uredio tužbeni zahtjev i tada po prvi put traži naknadu štete zbog izgubljene dobiti i to po sasvim drugom činjeničnom i pravnom osnovu (izgubljena dobit zbog smanjenja obujma poslovanja u odnosu na poslovanje iz ranijih godina) i to za 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. u ukupnom iznosu od 1.499.287,39 kn sa pripadajućim kamatama. Ističe kako se u cijelosti protivi tužiteljevom tužbenom zahtjevu za naknadu materijalne štete po osnovi izgubljene dobiti kao neosnovanom, uz obrazloženje da iz dokaznog postupka je nesporno utvrđeno kako tuženik nije odobrio kredit za kupnju radnog stroja, već reprogram postojećeg kredita. Ističe kako se u cijelosti protivi i tužiteljevom tužbenom zahtjevu za naknadu materijalne štete u iznosu od 300.000,00 kn zbog neosnovanosti.

Tužitelj je tijekom parničnog postupka u više navrata uređivao tužbeni zahtjev:

- u tužbi podnesenoj sudu 13. srpnja 2012. tužitelj potražuje isplatu iznosa od 700.000,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude pa do isplate na ime naknade štete (prema navodima u tužbi iznos od 500.000,00 kn tužitelj potražuje na ime materijalne štete i iznos od 200.000,00 kn iz osnove izgubljene zarade) (točka 1. tužbenog zahtjeva), te iznosa od 300.000,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od podnošenja tužbe pa do isplate na ime naknade neimovinske štete (točka 2. tužbenog zahtjeva), te troškove parničnog postupka (točka 3. tužbenog zahtjeva);

- u podnesku zaprimljenom kod suda 9. listopada 2013. tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev prema tuženiku iz ovog postupka na način da traži da se raskine Ugovor o dugoročnom kreditu broj 503-0200.503-000-1450 od 7. ožujka 2011., te da se raskida Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na stvari od 7. ožujka 2011. koje isprave su zaključene između stranaka i ovjeren od strane javnog bilježnika Ilije Šarića iz Splita, a pod poslovnim brojem OV-2162/11 od 9. ožujka 2011., te da između stranaka više ne proizvodi nikakve pravne učinke (točka 1. tužbenog zahtjeva), te je ustrajao u već postavljenom tužbenom zahtjevu iz tužbe (sada točka 2., 3 i 4. tužbenog zahtjeva);

- u podnesku zaprimljenom kod suda 25. lipnja 2020. tužitelj je preinačio tužbu i postavio konačan tužbeni zahtjev prema tuženiku iz ovog postupka tako da traži: naložiti tuženiku da isplati tužitelju iz osnova naknade štete zbog izgubljene dobiti iznos od 1.499.827,39 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koja na iznos od 267.277,42 kn teče od 1. svibnja 2012. pa do isplate, na iznos od 189.559,75 kn od 1. svibnja 2013. pa do isplate, na iznos od 214.524,77 kn od 1. svibnja 2014. pa do isplate, na iznos od 242.777,68 kn od 1. svibnja 2015. pa do isplate, na iznos od 274.751,50 kn od 1. svibnja 2016. pa do isplate, na iznos od 310.926,37 kn od 1. svibnja 2017. pa do isplate (točka 1. tužbenog zahtjeva), potom iz osnova naknade neimovinske štete iznos od 300.000,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka 2. tužbenog zahtjeva), te troškove parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka 3. tužbenog zahtjeva).

Dakle, u podnesku zaprimljenom kod suda 9. listopada 2013. tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev isticanjem drugog zahtjeva uz postojeći, dok je u podnesku zaprimljenom kod suda 25. lipnja 2020. preinačio-povećao tužbeni zahtjev po osnovu izmakle dobiti u pogledu visine iznosa glavnice i tjeka zakonskih zateznih kamata, a kojim preinakama se je

protivio tuženik i koje preinake sud, pozivom na odredbu članka 190. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje ZPP-a) nije dopustio.

Kako je tužitelj je na ročištu održanom dana 18. listopada 2019. (list 591 spisa) povukao prijedlog radi određivanja privremene mjere sadržan u podnesku od 9. listopada 2013., to je postupak osiguranja sud obustavio i temeljem odredbe članka 40. stavak 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" 112/12, 95/13, 93/14, dalje OZ-a) riješio kao u izreci rješenja pod točkom I.

U dokaznom postupku sud je pregledao isprave koje se nalaze u spisu, izveo dokaz saslušanjem ZZ tužitelja Dino Markić, svjedoka Ivka Mijić, Ružica Šarić, Paula Blažević, Ljubo Strize, te vještačenjem po vještaku za knjigovodstveno financijske poslove Vladimir Krklec iz Splita, pa je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužitelj, a sukladno postavljenom tužbenom zahtjevu u tužbi od 13. srpnja 2012., potražuje imovinsku i neimovinsku štetu.

Iz dokumentacije priložene spisu proizlazi slijedeće:

- da su tužitelj i tuženik dana 1. travnja 2008. sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 503-0200-503-5049 (list 40-43 spisa) kojim je banka, ovdje tuženik odobrila korisniku kredita, ovdje tužitelju dugoročni kredit za obrtna sredstva u ukupnom iznosu od 180.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja sredstava;
- da se je tužitelj dopisom od 2. ožujka 2011. (list 44 spisa) obratio tuženiku sa zamolbom za reprogram dugoročnog kredita od 1. travnja 2008. budući zbog loših gospodarskih uvjeta i sve lošijeg poslovanja nije bio u mogućnosti plaćati mjesečne anuitete u trenutnim iznosima (list 44 spisa);
- da su tužitelj i tuženik dana 7. ožujka 2011. sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 503-0200-5030001450 (list 7-11 spisa, dalje predmetni Ugovor) kojim je banka, ovdje tuženik, odobrila korisniku kredita, ovdje tužitelju dugoročni kredit u iznosu od 124.320,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja sredstava;
- da je tuženik blokirao račun tužitelja dana 27. listopada 2011.;
- da je Ministarstvo financija, Porezna uprava dana 21. studenog 2011. blokirala tužiteljev račun za iznos od 162.991,71 kn (list 12-14 spisa);
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 14 St-34/2014 od 16. ožujka 2015. otvoren stečajni postupak nad ovdje-tužiteljem;
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 14 St-34/2014 od 14. ožujka 2016. stečajni postupak nad ovdje tužiteljem obustavljen i zaključen te je određeno brisanje stečajnog dužnika iz sudskog registra, a nakon čega je rješenjem ovog suda poslovni broj Tf-16/3987-2 od 25. srpnja 2016. Trgovački sud brisao iz sudskog registra stečajnog dužnika;
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-61/2018 (prije St-34/2014 od 16. siječnja 2018. sud odredio nastavljjanje postupka radi naknadne diobe stečajne mase u zaključenom stečajnom postupku nad dužnikom Grafex d.o.o., Split, te je stečajni postupak nastavljen u odnosu na stečajnu masu pod nazivom Stečajna masa iza Grafex d.o.o. u stečaju Split (list 521-526 spisa).

Kako tužitelj predmetnu naknadu štete potražuje po osnovu predmetnog Ugovora koji je zaključen između parničnih stranaka, to sud nalazi da nije osnovan po tuženiku istaknuti prigovor promašene aktivne legitimacije tužitelja, niti pasivne legitimacije tuženika.

Prema odredbi članka 1045. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO-a), tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.

Prema tome, odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu počinila protupravnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice, s time da sve te pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene.

Odredbom članka 1046. ZOO-a šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

Dakle, prilikom odlučivanja o osnovanosti osnove tužbenog zahtjeva sud je dužan dati razloge o svim elementima odgovornosti za štetu, tj. razloge o šteti, štetnoj radnji, krivnji i uzročno posljedičnoj vezi između štetne radnje i štete.

Svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode ili dokaze protivnika (članak 219. ZPP-a). Ako sud na temelju izvedenih dokaza (ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu), o postojanju činjenice zaključite će se primjenom pravila o teretu dokazivanja (članak 221.a. ZPP-a)

Zadaća je dokazivanja u parnici utvrditi istinitost iznesenih tvrdnji stranaka. Dokazivanje se smatra uspješnim ako sud stekne uvjerenje da je tvrdnja o sadržaju određene činjenice istinita, tj. da se podudara sa stvarnošću. Dokaz nije uspio, ako sud ne stekne takvo uvjerenje ili ako stekne uvjerenje u suprotnome-da je stvarnost drukčija nego što je tvrdnja o njoj. Predlaganjem efikasnih dokaza stranke ostvaruju povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici.

Tužitelj svoj tužbeni zahtjev radi naknade materijalne štete temelji na tvrdnji da je tuženik nezakonito i protivno odredbama članka 13., 14. i 15. predmetnog Ugovora blokirao poslovni račun tužitelja, jer da je tužitelj do blokade uredno ispunjavao sve obveze po ugovoru i u trenutku blokade da je bio dužan samo jedan mjesečni anuitet, odnosno da nije bio dužan dva uzastopna mjesečna anuiteta, te da je tuženik jednostrano raskinuo predmetni Ugovor bez prethodne obavijesti tj. dostave raskida Ugovora. S druge pak strane tuženik takve tvrdnje tužitelja osporava i tvrdi da je blokada računa izvršena u skladu sa zaključenim predmetnim Ugovorom, osporava da je tužitelj uredno ispunjavao obveze po predmetnom Ugovoru, te da je u trenutku blokade bio dužan samo jedan anuitet i ističe da je za otkaz predmetnog Ugovora bilo dovoljno tužiteljevo nepoštivanje bilo koje odredbe predmetnog Ugovora i koji da je pismeno otkazan- i tužitelju upućena izjava preporučenom pošiljkom (i s povratnicom) na adresu njegovog registriranog sjedišta (list 70-72 spisa).

Prema odredbi članka 13. predmetnog Ugovora propisano je da banka ima pravo korisniku kredita otkazati kredit prije ugovorenog roka u cijelosti i zahtijevati naplatu cjelokupnog iznosa kredita zajedno s kamatom i troškovima, ako korisnik kredita: ne poštuje

odredbe tog Ugovora; jednostrano raskine Ugovor o novčanom depozitu kojeg je sklopio s bankom; ne podržava na žiro-računu u banci 100% mjesečnog prosječnog stanja svih sredstava po žiro-računu, ne podržava mjesečni priljev na žiro-računu u banci u visini od 100% priljeva po žiro-računima, ne podržava mjesečni devizni priljev ni odljev preko računa u banci u visini od 100% ukupnih deviznih priljeva i odljeva; postane insolventan, obustavi plaćanja, njegov račun bude blokiran ili je nad njim otvoren stečaj ili postupak likvidacije.

Prema odredbi članka 14. predmetnog Ugovora regulirano je da u slučaju neispunjenja bilo koje obveze od strane korisnika kredita, a osobito u slučaju ako korisnik kredita ne plati najmanje dva uzastopna dospjela mjesečna anuiteta ili obveze po osnovi interkalarne kamate, banka zadržava pravo jednostranog raskida, odnosno otkaza ugovora bez ostavljanja otkaznog roka, a posebno ima pravo cjelokupni iskorišteni iznos kredita uvećan za sve ugovorene pripadnosti (kamate, naknade, zakonske zatezne kamate i troškove prisilne naplate) učiniti dospjelim i naplatiti ga u cijelosti putem danih instrumenata plaćanja kredita.

Prema odredbi članka 15. ugovorne stranke su se suglasile da će banka korisniku kredita slati poštu na posljednju poznatu adresu, te da će se smatrati da je dostava otkaza, dopisa, obavijesti i drugih pismena koje banka šalje korisniku kredita ili bilo kojem drugom sudioniku po tom Ugovoru uredno izvršena danom predaje (otpreme) preporučene pošiljke u poštanski ured naslovljene na posljednju poznatu adresu korisnika kredita, koja važi kao pravovaljana dostava.

Prema članku 16. predmetnog Ugovora korisnik kredita ovlašćuje banku da može bez ikakvih daljnjih odobrenja ili suglasnosti bilo koju dospjelu a nepodmirenu obvezu nastalu temeljem tog Ugovora, odnosno na temelju svakog pojedinačnog Dodatka tom Ugovoru, naplatiti sa svih njegovih računa koji se vode kod banke.

U prilog svojim tvrdnjama da je do blokade predmetnog računa uredno ispunjavao svoje obveze po predmetnom Ugovoru, te da u trenutku blokade je bio dužan samo jedan mjesečni anuitet tužitelj kao dokaze prilaže kompenzacije priložene uz tužbu (list 15-25 spisa), te izvještaj zatvorenih i otvorenih stavki Grafexa d.o.o. (list 59-66 spisa). Uzimajući u obzir činjenicu da tuženik navedeno osporava, a iz navedene dokumentacije sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi činjenice na koje se poziva tužitelj, pa kako tužitelj osim navedene dokumentacije nije predložio adekvatne dokaze u prilog navedenih tvrdnji (npr. knjigovodstveno-financijsko vještačenje), iako je u skladu s odredbom članka 7. stavak 1. i članka 219. stavak 1. ZPP-a to bio dužan učiniti, posljedično je sud o (ne) postojanju navedenih činjenica zaključio primjenom pravila o teretu dokazivanja i uzeo da tuženikove tvrdnje o činjenicama nisu istinite. Nastavno na navedeno, a budući je obaviješću od 23. studenog 2011. (list 70 spisa) tuženik obavijestio tužitelja o otkazu predmetnog Ugovora i to preporučenom pošiljkom s povratnicom na adresu njegovog registriranog sjedišta (list 71-72), sud zaključuje da je tuženik opravdano blokirao račun tužitelja i otkazao predmetni Ugovor sukladno naprijed citiranim odredbama predmetnog Ugovora. Dakle, sud nalazi kako u predmetnoj pravnoj stvari u postupanju tuženika nije bilo protupravnosti.

Tužitelj navodi da mu je materijalna šteta nastala zbog nemogućnosti obavljanja djelatnosti uvjetovanom nezakonitom blokadom računa i po toj osnovi da potražuje iznos od 500.000,00 kn, međutim tužitelj činjenično ne obrazlaže tu štetu. Tužitelj navodi kako mu je šteta u visini iznosa od 200.000,00 kn, a po osnovi izmakle dobiti nastala uslijed nemogućnost povećanog poslovanja korištenjem stroja.

Tužitelj svoje traženje po osnovi izgubljene zarade temelji na tvrdnji da je predmetni Ugovor sklopljen u svrhu kupnje radnog stroja kojim je imao namjeru obavljati poslove i svoje djelatnosti u povećanom obimu. S druge pak strane tuženik osporava tužitelju tražbinu s osnova izgubljene zarade uz obrazloženje kako je Ugovor o dugoročnom kreditu broj 503-0200-5030000049 od 1. travnja 2008. bio namjenski kredit za kupnju tiskarskog stroja kojeg tuženik nije uredno podmirivao i zbog toga zatražio reprogram istoga, dopisom od 2. ožujka 2011., u prilog svojim tvrdnjama prilaže u sudski spis navedene isprave kao dokaze (list 40-45 spisa), dok predmetnim Ugovorom tuženik da nije odobrio tužitelju kredit za kupnju radnog stroja već reprogram postojećeg kredita.

U smislu iznesenih tvrdnji tužitelja na kojima temelji zahtjev za izmaklu dobit, a uzimajući u obzir pravnu prirodu tog instituta koju predstavlja dobitak koji bi se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima čije ostvarenje je spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem, u predmetnoj pravnoj stvari izmaklu korist bi činila zarada koju bi tužitelj bio ostvario obavljanjem gospodarske djelatnosti s tiskarskim strojem i da je pri tom tuženik kao šetnik svojim ponašanjem spriječio to povećanje tuženikove imovine i to u konkretnom slučaju nezakonitom blokadom računa protivno zakonu i odredbama članka 13., 14. i 15. predmetnog Ugovora.

Tuženik je osporio da je predmetnim Ugovorom odobrio tužitelju kredit za kupnju radnog stroja, već da se radi o reprogramu postojećeg kredita, a kako tuženik u prilog svojim tvrdnjama ovom sudu nije predočio niti ponudio nikakve dokaze, to je sud o (ne) postojanju navedene činjenice zaključio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 221.a. ZPP-a. Posljedično navedenom kako tužitelj nije dokazao da je predmetni Ugovor bio namjenski i to radi kupnje stroja, to tužitelj nije dokazao da mu je nastala šteta s osnova izmakle dobiti u iznosu od 200.000,00 kn zbog nemogućnosti povećanog poslovanja sa strojem kojeg je imao namjeru kupiti i obavljati poslove iz svoje djelatnosti u povećanom obimu, a niti je kako je naprijed navedeno dokazao da je u postupanju tuženika bilo protupravnosti.

Dakle, kod imovinske štete se trebaju dokazati pretpostavke odgovornosti za štetu, u smislu odredbe članka 1045. i 1046. ZOO-a, a kako iz naprijed navedenog proizlazi da iste tužitelj nije dokazao, to je valjalo odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje isplatu iznosa od 700.000,00 kn sa zatraženim zakonskim zateznim kamata iz osnova naknade štete.

Glede tužbenog zahtjeva naknade neimovinske štete, povrede prava osobnosti na ugled i dobar glas, čast, ime, te s obzirom na činjenicu da su podijeljeni svi otkazi dugogodišnjim radnicima za navesti je slijedeće:

Odredbom članka 1100. stavak 3. ZOO-a izrijekom je priznato pravo pravične novčane naknade neimovinske štete pravnim osobama.

Prema odredbi članka 19. stavak 1. ZOO-a svaka fizička i pravna osoba ima pravo na zaštitu svojih prava osobnosti, s time da je stavkom 3. istog članka propisano da pravna osoba ima sva prava osobnosti kao i fizička osoba, osim onih vezanih uz biološku bit fizičke osobe, a osobito pravo na ugled i dobar glas, čast, ime odnosno tvrtku, poslovnu tajnu, slobodu privređivanja i dr.

Primjenjujući odredbu članka 1100. ZOO-a vezano za povredu ugleda i drugih priznatih prava osobnosti, sud treba procijeniti je li težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju dosuditi pravičnu novčanu naknadu, neovisno od naknade imovinske štete, a i kada nje nema. Naime, kod neimovinske štete koja se odražava u prirodi subjektivnih neimovinskih prava i interesa trebaju se kao i kod imovinske štete dokazati pretpostavke odgovornosti za štetu (članak 1045., 1046. ZOO-a) drugim riječima takvom povredom ne ustanovljuje se izravno pravo osobe u odnosu na koju je povreda učinjena na naknadu štete zbog povrede prava osobnosti, već se uzimajući u obzir okolnosti svakog konkretnog slučaja, mora utvrditi uzročno-posljedična veza između štetne radnje i nastale štete.

Kako je sud, a sukladno naprijed danom obrazloženju u ovoj pravnoj stvari našao da tužitelj nije dokazao pretpostavke za naknadu imovinske štete, to posljedično nalazi da tužitelja ne pripada pravo na naknadu neimovinske štete s osnova povrede prava osobnosti u iznosu od 300.000,00 kn sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama radi čega je i u tom dijelu odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja.

Radi navedenoga odlučeno je kao u izreci ove presude.

Radi svega naprijed navedenoga sud je odbio kao suvišan prijedlog tuženika radi izvođenja dokaza sadržanih u točki 5. podneska zaprimljenog kod suda 20. listopada 2014., te sadržanih u točki 2, 3 i 5 podneska tuženika predanog na ročištu od 28. lipnja 2019., kao i prijedlog radi provođenja novog vještačenja po drugom vještaku, kao i prijedlog tužitelja radi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka Dalibor Markić kao i prijedlog tuženika radi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka Mateja Kavelj, budući izvođenje tih dokaza ne bi izmijenilo utvrđenje suda u pogledu odlučnih činjenica za rješavanje ovoga spora.

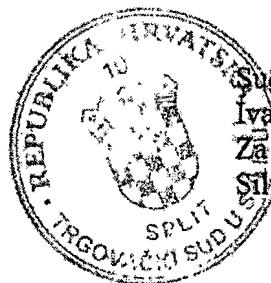
Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a i važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te važećoj tarifi sudskih pristojbi prema Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15). Tuženiku je kao trošak parničnog postupka valjalo obistiniti trošak sastava odgovora na tužbu (TBR 7. toč. 1. OT-a) u iznosu od 10.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 2.500,00 kn, potom trošak pristupa na ročište od 9. travnja 2013., 15. svibnja 2013., 30. rujna 2013., 5. ožujka 2014., 1. srpnja 2014., 24. listopada 2014., 18. listopada 2019. (TBR 9. toč. 2. OT-a) u iznosu od po 5.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 1.250,00 kn, trošak pristupa na ročište od 4. srpnja 2013., 29. siječnja 2014., 24. listopada 2014., pristup ročištu od 8. srpnja 2020. (TBR 9. toč. 1. OT-a) u iznosu od po 10.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 2.500,00 kn, trošak pristupa na ročište od 14. studenog 2013., i 1. prosinca 2014., 19. ožujka 2015. (TBR 9. toč. 5. OT-a) u iznosu od po 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 125,00 kn, trošak sastava podneska od 13. ožujka 2013., 27. svibnja 2014., 28. srpnja 2014., 20. kolovoza 2019., 8. lipnja 2020. (TBR 8. toč. 1. OT-a) u iznosu od 10.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 1.050,00 kn, trošak sastava podneska od 18. srpnja 2013., 10. veljače 2013., 5. veljače 2014., 25. rujna 2019., 24. lipnja 2020., 30. lipnja 2020. (TBR 8. toč. 3. OT-a) u iznosu od po 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 125,00 kn, trošak sastava žalbe protiv rješenja od 12. veljače 2019. (TBR 10. toč. 1. OT-a) u iznosu od 12.500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 3.125,00 kn, trošak pristupa na ročište za objavu presude (TBR 9. toč. 3. OT-a) u iznosu od 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 125,00 kn, odnosno ukupno 190.625,00 kn.

Sud tuženiku u troškove parničnog postupka nije odmjerio više zatraženi trošak od obistinjenoga za zastupanje na ročištu od 9. travnja 2013., 15. svibnja 2013., 30. rujna 2013.,

5. ožujka 2014., 1. srpnja 2014., 24 listopada 2014., 18. listopada 2019. pozivom na odredbu članka TBR 9. toč. 2. OT-a, potom više zatraženi trošak od obistinjenoga za pristup na ročište od 1. prosinca 2014. pozivom na TBR 9. toč. 5. OT-a, potom sud nije obistinio tuženiku trošak sastava podneska od 10. listopada 2014. budući isti ne prilježe spisu kao niti trošak sastava podnesak od 28. lipnja 2019. budući je taj podnesak predat na ročištu od tog nadnevka a za koje ročište je sud tuženiku obistinio naknadu te sud nije odmjerio tuženiku trošak sudske pristojbe odgovora na tužbu, kao niti sudske pristojbe na žalbu u zatraženim iznosima od po 5.000,00 kn, budući da plaćanje tih pristojbi nije zatraženo a niti plaćeno od strane tuženika, odnosno sud je odbio zahtjev tuženika za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 187.500,00 kn.

Kako je tražbina tuženika, u pogledu zateznih kamata na troškove postupka dospjela donošenjem odluke suda o troškovima parničnog postupka, to tužitelju na odmjerene troškove parničnog postupka pripadaju zatezne kamate od donošenja odluke suda pa do isplate po stopi u smislu članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15). Radi navedenoga o troškovima postupka odlučeno je kao u točki II. izreke rješenja.

U Splitu, 17. rujna 2020.

Sudac
Ivana Madunić
Za toč. opr.-ovl. služb.:
Silvija Marasović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Zagreb, u pisanom obliku u 3 primjerka.